

СТУД TIMES

Повіринькай разом з нами!

18 травня 2021 року

Вівторок

Ексклюзивний випуск

Фото: Софія Ковалко

Як писати класні тексти?

Писати красиво, але й водночас зрозуміло – нелегке завдання.

Уміння створювати переконливі тексти, такі, щоб затягували читача, такі, щоб тримали у напрузі, були простими, лаконічними, проте не надто примітивними, а такі, щоб вирізнялися серед інших – це не що інше, як мистецтво. Ні, не гучні слова, а клопотка робота над розробкою теми свого майбутнього матеріалу, вибір для нього героїв, образів, діалоги, інтерпретація фактів, логіка побудови думок. Пишеш свій текст за цією схемою дватри дні, а потім у кінці ти розумієш, що це маячня, результат не виправдав твоїх сподівань, і починаєш «колувати» себе з середини, розчаровуватися, думати, що ти вигорів, таланту більше немає, а це означає, що тобі немає про що писати. Але емоції варто «поставити» у шухляду, зачинити її до завтра.

А завтра – прокинутись, відчинити її, із тверезим мисленням знову взятися за роботу, і помічаєш: процес йде як «по маслу». Фінальне відчуття «це – класно», «у мене вийшло», усе так, як мало бути спочатку, надихає творити далі.

Чи існує та правильна і чітка формула написання справді класних текстів? Можливо, інструменти, володіння якими дозволить піднятися на вищий щабель? Складно сказати, адже писати – це не математика, а порив твоїх думок, вражень, із якими хочеш ділитися з усіма. Але головне правило все-таки є: писати про те, що подобається тобі. Звучить егоїстично, але якщо відчуваєш себе у своїй «тарілці», не вигадуй велосипед, то відповідно і читачам буде комфортно, вони сприйматимуть твій політ фантазії легко з відчуттям захоплення.

Писати – механічна щоденна робота. Варто лише спіймати той вогник, і речення «йтимуть» одне за одним. Проте не завжди так є тоді, коли автор робить величезну помилку при написанні: я повинен догодити іншим, мій текст має сподобатися іншим, писатиму те, що хочуть від мене вони. Це збиває, текст стає кострубатим, неохайним, адже ти виходиш із зони комфорту, пишеш не те, що тобі до душі, а те, що іншим людям, яких ти навіть не знаєш. Пиши те, про що ти реально можеш. Так, це може бути дуже просто, і текст тоді простий. Проте навіть найпростіша подача інформації, змісту є унікальною, а головне – написане буде щирим, а це не може не «підманити» читача.

Софія КОВАЛКО

Продовження на 2 ст.

Чи не знаходили ви голови?

Фото з відкритих джерел

Галя без голови, а я без серця і розуму відчувала себе, читаючи роман. І вони зірвалася не від фантастичного феєрверку подій, ідей, думок, концепції в тексти, а їх відрізало від банальності сюжету, вона загубилася в усіх нестиковках і кутах, куди завела Люко Дашвар.

Я, амбасадор творів Люко Дашвар, тому надаю собі право порівняти їх. В номінації «Ініціація» і «Галябезголови» перемогла «Ініціація». Батл «Галябезголови» і «Мати все» - «Мати все». «Галябезголови» і «Кров з молоком» - «Кров з молоком». Роман програв, чесно чи нечесно – не знаю. Фішка всіх творів: банальність, наївність, нереалістичність, тому за це Люко Дашвар критикувати не варто. А фішка «Галібезголови» в книголяпах, промахах, інколи в безглузді.

1. Галя рятує кошеня зі смітника віддає його незнайомій жінці і за це заплатила їй останні гроші, які мала. Та жіночка не без голови гроші забрала кошеня викинула. І мораль яка? Плюс одна проблема.

2. Галя носить з кейсом, за який всі хочуть повбивати одне одного, не здогадуючись, що це той самий кейс, який вона бачила під час пограбування і ще 1000 разів перед цим (не точно 1000, це уявно).

3. Супер-пупер вмилий вбивця-злочинець, знімає з ката вбитої ним жінки, нашійник, що є беззаперечним доказом його злочину, і носив його весь час на руці.

По-порядку: Люко Дашвар, вона ж Ірина Іванівна Чернова (псевдонім зібраний зі складів та літер імен дорогих для письменниці людей). Бакалавр за спеціальністю «інженер-механік», магістр за спеціальністю «державне управління» (зрозуміла ситуація кришуння контрабанди, корупція – диплом не купила, в схемах добре розуміється, не дарма і про міні-купер стільки деталей).

Анастасія КИСІЛЬ

Продовження на 4 ст.

Що читати?

- ➔ **2** РЕКЛАМА РІВНА ЖУРНАЛІСТИЦІ ?
- ➔ **3** КСЕНЕНІ ПРИГОДИ ПІД МУЗИКУ ТАНГО
- ➔ **5** ДЖЕРЕЛА, ЯКІ НАЙКРАЩЕ РОЗКРИЮТЬ ВСІ МОДНІ ТЕНДЕНЦІЇ
- ➔ **6** ПРОДАЄМО ПУСТОТУ, ПОВІТРЯ, МАРНІСТЬ, ПОРОЖНЄЧУ...

ЯК ПИСАТИ КЛАСНІ ТЕКСТИ ПОЧАТОК НА І СТ

Так, виходити із зони комфорту добре, адже ти ставиш перед собою високу планку, досягнути якої – важка праця. Заради цієї планки ти вдосконалюєшся, розвиваєшся, тоді текст буде відповідним.

Де взяти «шматочок» натхнення? Де й в кого вчитися? Часто той, хто любить бути у тренді, стежить за блогерами-мільйонниками, адже, на його думку, вони створюють якісний контент, пишуть про важливі речі просто й ясно. Безперечно, такими можна захоплюватися, адже щодня пости двічі, а то й тричі, шукати нові теми, аби не набридало підписникам – не просто. Гортаємо стрічку новин, і натрапляємо на черговий пост: читається на одному диханні. Але чи варто вчитися і брати приклад з таких текстів, так, нібито грамотних, всі логічні зв'язки є, але все якось надто просто і не примушує тебе відчувати те, що і відчують автори. «Те, що ці люди пишуть часто, не означає, що вони пишуть добре» – цитата із книги «Текст-лекс-шмекс» Вільяма Зінссера підкреслює усе вищесказане. Тому варто умовно відфільтрувати своїх натхненників і відшукати тих самих кумирів, які із відчуттям розуміння того, що вони пишуть.

“

Що важче писати: книжку чи сценарій до фільму? Це зовсім два різні підходи, тому що коли готуєш сценарій, ти знаєш, що у тебе кінцевому результату. Це важка клопітка робота кількох людей. Книга. Ти вже знаєш її зміст, працюєш теж за окремим сценарієм. Порівнювати немає сенсу.

”

Читати, читати і ще раз читати!

Джерелом формування власного стилю, унікального, відіграє література. Черпаючи щось із досвіду улюблених письменників, гортаючи сторінки улюблених романів (криміналістики, фантастики, детективів) народжуються нові ідеї, думки, бачення. Вивчати, знайомитися із текстами інших, на їхніх помилках розуміти, як писати можна, а як не потрібно. Ці огрихи дещо загартують, допомагають відшліфувати свій стиль до досконалості й філгранності.

Якщо з'являється нестача тем для своїх текстів або ж стиль не надто вдалий, звертатися до бестселерів за натхненням не є погано. Студентка третього курсу факультету філології і журналістики Анастасія Кисіль розповіла, що література для неї стимул писати добре і ще краще: «Художня література розвиває уяву, художня література дозволяє писати легко та невимушено, так, як люблять мої читачі. Тому я читаю її. Але тоді “під впливом” героїв, приміряючи їхні образи, я і починаю думати про те, що й вони, інколи пишу в їхньому стилі. Усе навпаки з науковою, яку, до речі, більше люблю читати. Ось причина чому “пишу про прості речі складно”. Сучасний читач вимагає вільності, простору та легкості (розслідування, детективи, аналіз читати в новинах), а мій аналітичний склад розуму все ускладнює. Останнім часом відчуваю, що ми тягнемося один до одного назустріч, і це не може не тишити. Не маю ідей, про що писати, тільки тоді, коли на столі немає книг із загнутими сторінками».

Пробігаючи очима між сторінками «Аптекаря» американської письменниці Стефани Майер, у голові «вибух» від подання непоєданого. Звісно, така література «на любителя», але деколи такий прийом, як магніт притягує, примушує читати ще і ще, розділ за розділом, і ти помічаєш, як п'яніють долони, бо ти уявляєш себе на місці головної героїні, і хвилюєшся, щоб також не опинитись під лебим ножем. Написати так, щоб візуально уявити кожну уся картину, це вже не просто слова, надруковані на папері, а кінострічка. Умовний фільм, який читач знає самостійно, відтворюючи всі сцени у своїй голові. Таке сприймання ним свідчить про уміння авторки примусити аудиторію співпереживати із головною героїнею, відчувати страх, занепокоєння, у той час: захват від інтелектуальної подачі інформації, обізнаності письменниці у всіх тих шпигунських «штучках», спонукання відкрити нотатки у телефоні чи узяти ручку, листок й одразу створити свій маленький шедевр.

Може здаватися, що творчість Майер із уявної скриньки масової літератури, проте стиль написання, подача, і найважливіше – увага авторки до деталей, її інтелект, розум, завдяки цьому усі сцени продовжуються одна за одною, кожна з них може розтягнути на двадцять-двадцять п'ять сторінок, проте не втомлює, а «притягує», та й взагалі – розвиток такий, ніби це готовий сценарій до трилеру.

Від пера до знімального майданчика

Написати книжку і відзняти за її сюжетом фільм, або відзняти фільм і написати книжку. Вдало чи невдало? І чи взагалі варто їх порівнювати, бо фактично вони – два різні світи, кожен із яких несе свою мету. Серія романів «Пісня льоду й полум'я» сучасного Джорджа Мартіна трансформувалася у найпопулярніший і найкращий серіал сьогодення «Гру престолів», а детективи Артура Конана Дойля про Шерлока Холмса мають щонайменше сто екранзацій.

«Факт, що фільм швидше ніж книга – так, але факт, що фільм цікавіший від книги – ні. Коли дивимось фільм, загострюється і слух, і зір, і, можливо, смакові рецептори працюють. Коли ж читаємо, максимально працює уява, яка і проковує всі інші наші рецептори. Зняти фільм за книгою це відтворити не бачення автора книги, а своє, суб'єктивне. Дисонанс у тому, що кожен читач має теж “своє”, і часто воно не збігається із баченням режисера, що у висновку породжує розчарування читача-глядача. У моєму випадку так трапилося: моя уява перевершила фільм, тобто бачення режисера не задовольнило моє емоційне сподівання. Якщо хочете побачити картину, яку створив письменник, читайте книги, уявляйте, аналізуйте. Якщо хочете порівняти своє бачення твору з іншими, дивіться фільм», – думка психологині Ошани Карпик.

Роками перечитуєш свій улюблений роман, і за його мотивами виходить новий фільм, ти наче зі смольским у руках починаєш шукати якийсь недолік, до чого можна «придертися», зовнішній вигляд героя (актора) не такий, як у книзі, локації не такі, розмови ні про що – не вражає. Взриваєш вдалої книги і невдалого фільму. Або буває: суперфільм, а книга нянка. Або взагалі: ні те не захоплює, й інше сирувате. Питання: чи варто порівнювати написане й відзняте?

«Що важче писати: книжку чи сценарій до фільму? Це зовсім два різні підходи, тому що коли готуєш сценарій, ти знаєш, що у тебе кінцевому результату. Це важка клопітка робота кількох людей. Книга. Ти вже знаєш її зміст, працюєш теж за окремим сценарієм. Порівнювати немає сенсу», – вважає Михайло Урман, молодий письменник й автор, продюсер документального фільму «Трохи нижче неба».

Один сюжет, але дві різні мети. Порівнювати – безглузде рішення. Але дослідити вплив «мови» книжки і «мови» фільму цікаво.

Фільм-мюзикл «Знедолених» 2012 року, в основу якого покладений сюжет «Знедолених» Віктора Гюго. Картина, у якій власне текст відіграє надважливу роль для глядача. Адже ми не лише слухаємо, а й читаємо український переклад пісень, який поданий у формі субтитрів. Так, ти слухав, дивився, спостерігаєш за акторською грою, проте увага акцентується на тексти, який читаєш настільки скрупульозно, уважно, аби не пропустити жодного словечка, щоб зрозуміти суть усього фільму.

Схожий випадок із «Чорним воронком» українського письменника Василя Шкляра і його екранзацією 2019 року. Безумовно, можна сперечатися про відмінності книги й фільму, проте найбільше, що захоплює – закадровий голос Василя Шкляра, який читає рядки з власного роману. Пронизливий голос і не менш глибокий текст, які лунають разом поза картиною на екрані. Завдяки чому відчувається нерозривний зв'язок між оригіналом і спробою його візуального відтворення.

Ця фішка від режисера є для того, аби навчитися ловити кожне слово, цінність самого тексту, його побудови, розуміння глядачами-читачами, вчитися помічати майстерність письменників або ж сценаристів.

Американський режисер і сценарист Квентін Тарантіно добре знається на побудові переконливих текстів. Його кіношедеври досі вважаються культовими, входять у рейтинг найвпливовіших фільмів світу, і це не випадковість, адже роботи цього генія вражають діалогами. Усі звикли дивитися на екрану картинку, красиві обличчя акторів, захоплюючи локації, бо що ще потрібно. Адже це кіно, де роль бєд між персонажами лиш невеличкий додаток. Тарантіно переходить ці межі, ламає стереотипи, фільми закликають працювати не лише наші очі, але й вуха і мозок. Діалоги настільки філософські, що ми автоматично починаємо задумуватися над чимось глобальнішим, аніж просто спостерігати за пострілами з револьверів та гонитвою за злочинцями тощо. Тексти, які насичені глибоким змістом, пронизують і переносять тебе в інший світ, трішки віддаляють від самого сюжету. І ще одна особливість таких діалогів – прихований підтекст, заради розуміння якого ти перемотуєш назад, і переслуховуєш вкотре, щоб спіймати ту саму роздінку й зміст цього діалогу. Якщо в більшості фільмів діалоги тривають максимум три хвилини, то «Кримінальне читиво» – це восьмихвилинні, а той тринадцятихвилинні розмови між героями. Довго, може не вистачити терпіння дослухати до кінця, але ні, ти слухав, і зарекаєшся кожен вислів бої в голові. Ось вона – ця «магія переконливих текстів», про яку говорить Зінссер.

Писати – це віддача. Своїй аудиторії, своїй роботі, і звісно самому собі. Писати – це хвилювання. Якщо справді справа важлива й цінна для тебе, ти переймаєшся за кожне написане слово. Писати – це просто і складно водночас, це не день, не два, а обрав тему-шукаєш факти-збираєш коментарі-починаєш писати-вигадуєш заголовки, а це потім ледь не тижнями редагуєш, виправляєш, змінюєш, переосмислюєш написане ще раз і ще раз. У фіналі – це кайф. Кайф від створення нового сценарію, чи нового роману, або матеріалу про те, як написати класний текст про класні тексти!

Софія КОВАЛКО

РЕКЛАМА РІВНА ЖУРНАЛІСТИЦІ?

Фото з відкритих джерел

Передісторія: блогерка, інфлюенсерка Юлія Вербінець на мільйонну аудиторію каже, що «блог, реклама, рекомендації майже те саме, що журналістика».

Проблема: знецінення журналістики, джинса, замовні матеріали в ЗМІ.

«Привітики всім кацион. На мені зараз джогери, мартінси, кофтинка. Мої буси, ось спонсор афігенних шкафів, по промокоду “верба” – безкоштовна доставка. А і до слова: у зоні АТО загинуло п'ятеро бійців». Як думає, вдала розстановка пріоритетів, доцільно вибраний стиль, таке хочете читати?

А що, по-сучасному, модифікація, не нудятина, така-собі лайфстайлжурналістика. У журналах гола дупа і цицьки п'ятого розміру, що здаються жити Вербінець. Реклама і журналістика одне і те ж, на такому ж ряді стоять голова і ноги, добро і зло, політика і релігія.

Вербінець, пише “Forbes”, Верба в Instagram, а в журналістиці хоче бути Вербінець, та для неї то одне і те ж. Букву змінили, скоротили та й що? Не проти перекручувань, не проти реклами в ЗМІ, не проти гарних фарб у текстах, мріє жити в Америці – так-так майбутня журналістка Юлія Вербінець.

Ти знаєш що і кого ти читаєш? Ти знаєш за ким стежиш? Якщо ні, то поцікався. Мені не все одно чи Кисіль я, чи Кисіль, не все одно майбутнє моєї країни, не все одно на хлопців, які гинуть там, щоб я писала тут, не все одно на чесність і правду.

А в УКД раді Вербі і на всі банери і реклами її втулили, вони зробили свій вибір показали свою професійність.

Історія блогерки з Instagram Юлії Вербінець. До всіх проблем журналістики в Україні додається ще одна – непрофесійність журналістів. Давайте кожен буде на своєму місці і світ буде кращим.

Юлю, та її однокимці, будь ласка, не пхайте ніс у журналістику, тут і без тебе “весело”.

Анастасія КИСІЛЬ

КСЕНЕНІ ПРИГОДИ ПІД МУЗИКУ ТАНГО

Даний фільм одного разу я уже пробувала дивитись, проте ледь осиливши перші 10 хвилин я залишила його на потім. І от нещодавно знову згадав про нього та вирішила переглянути повністю.

Типовий український сюжет про те, як у Карпати приїжджає, а точніше повертається з Америки до своєї батьківщини син емігранта, щоб виконати останню волю свого батька та отримати у спадок 1.000.000\$. Якнайшвидше одружитися за свідому українську дівчину – останнє побажання батька. Одноименна опера Ярослава Барнича за мотивами власної піснотанго «Гуцулка Ксеня», режисер – постановник якого – Олена Дем'яненко.

Упродовж всього фільму ми спостерігаємо красиві декорації, професійно підібрані костюми, гуцульські, неймовірно прикраси, які цілком нам передають колорит справжньої Гуцульщини.

Для тих хто не був жодного разу у Карпатах перегляд фільму рекомендований, бо те як передано красу гір, полонин та місцевості, де жили люди просто не передати словами. Картинка неймовірна, створена професійно, аби глядач повністю міг себе уявити в центрі подій. Що до акторського складу. Якщо ти очікуєш побачити у фільмі визначних зірок українського кіно – то знай, що в цій стрічці їх майже немає. І на мою думку це не є мінусом, а навпаки. Ми бачимо молодих акторів, які виглядають досить яскраво та гра їхня переконлива та справжня. Роль гуцулки Ксені у стрічці дуже вдало зіграла кївська студентка – Варвара Луцик, а американця Яро – американець українського походження Максим Лозинський, який саме зараз вчиться у Нью-Йоркському університеті на композиторському факультеті. Дядька Майкла/Михайла зіграв ще один американський українець – актор та педагог Ігор Цішкевич, а професора Зелинського – бельгійський актор Олів'є Бонжур.

Також у ролях – Олег Стефан, Катерина Молчанова, Тетяна Печенкіна, Марічка Штрибулова, учасниця групи «Цешо», Вікторія Янчук, Наталья Кобизька, Віталій Ажнов, Юрій Рудковський, ще один львів'янин та Януш Юхницький.

Час від часу у кадрі раптово з'являється ансамбль «Dakh Daughters». У незрозумілих для мене костюмах та страшнуваті розфарбованим обличчям, чимось нагадуючи японок. Проте було дуже цікаво спостерігати за тим, як кожна учасниця ансамблю грала на своєму інструменті та, як звучала музика. У фільмі ми почуємо лиш 1 традиційну гуцульську пісню, а всі інші пісні, як я зрозуміла, були написані під сюжет. Не вважаю, що це був вдалий хід, слухати ставало не цікаво, хотілось справжніх гуцульських пісень з цимбалами та дриббами, аніж іспанською гітарою та фортепіано.

З самої першої хвилини у фільмі, було помітно, що акторів переозвучено. Час від часу складалось враження, що актори просто рухають вустами під накладений звук. Цікавим є те, що в стрічці ми чуємо 3 різні діалекти української мови, тут навіть є перекладу з української на українську.

Для мене залишилось Деякля незрозумілих моментів. 1-й – чому актори, які весь фільм говорили з акцентом, а саме Яро та його дядько Майкл, пісні співали без нього?

2-й – Чому моментами фільм скаче з 1 на 2-е. Частина музичних номерів виглядала зовсім відірваною від інших частин фільму. Загалом мюзикл це жанр не на мій смак, але для тих хто любить такий жанр то думаю щось нового ви все таки побачите у фільмі. Насамкінець, скажу ще те, що стрічка є гарною, але як на сучасне кіно ну вже занадто повільною. Незважаючи на свої мінуси фільм вийшов милим, добрим та українським.

Ірина КОЦЮБА

РЕЦЕНЗІЯ НА ФІЛЬМ "ВІДДАНА"

Погодьтеся, часто таке буває, що хочеш переглянути якийсь фільм чи серіал, але ніякий трейлер або ж опис не інтригує. Все якесь однотипне та однакове. Сказати чесно, я не є фанатом українських стрічок, тому й шукала розраду у закордонних. Одного дня, гуляючи просторами ютубу, наткнулася на новий кліп до пісні у виконанні Тіни Кароль та Юлії Санної. Зацікавив мене такий тандем, отож я ввмикнула цей трек. Як згодом виявилось, це був анонс до фільму «Віддана» і він мене вразив до кінчиків пальців на ногах. Деякля не хитрих рухів і я вже переглядала офіційний трейлер. За кінострічку потрібно було заплатити на Sweet TV, але ці гроші йдуть у державний бюджет, а згодом й на нові Українські проекти, тому не жаль.

Отож-бо, досить прелюдій, ближче до суті.

Розпочинається історія з того, що у 1868 році у Станіславові (тепершній Івано-Франківськ) відбулась пожежа. Молодий, заможний лікар є батьком однієї з двох дівчаток, що вижили. Після цієї трагедії він бере під опіку і другу – дочку служниці Стефу, адже обидві матері загинули. Дівчата ростуть разом, ходять до однієї школи, деляться таємницями.

Також постаралися й костюмери. Що, як не одяг, додає тої старовинної атмосфери. Багато панночок у розкшнених сукнях, капелюшки та парасольки, які захищають від сонця. Такий костюмований масштаб в українському кіно був хіба лише в «Захари Беркуті».

Ще у кінострічці є цікаві елементи візуальних ефектів. То Стефа бігає по сходовій клітці, а на стінах спілкуються картини. Нагадує чимось «Гаррі Поттера», правда? То вона викидає через вікно на вулицю запечену рибу, а та летить у небі і занурюється через якийсь час в озеро. Або ж речі, які показує фокусник, замирають і поверті. Гадаю, для українського кіно це неабиякий прорив. Не Голлівуд, звичайно, але також не погано.

Отож, щодо недоліків, то їх не є багато. Деякі моменти були затягнуті, надоречні мізансцени. Наприклад, жіночки, які базикають ні про що, Кареті, які йдуть деякля хвилин. Їх взагалі можна було б вирізати. Також, не знаю чи можна назвати це недоліком, але саму Стефаню зіграла полячка. Звичайно, що українську мову вона досконало не знає, тому прийшлось дублювати, але на картинку це ніяк не впливає. Та й це неабияк тишить, що цього разу не українці поїхали до Польщі на заробітки, а полячка до України. І так, щодо мови, то вона є надто літературною. Для книги це, звісно, добре, але не для фільму, бо сприймається трохи важко та й звучить химерно.

Віддана – це водночас красивий та водночас дивний фільм, котрий неабияк викликає інтерес до оригінальної книги. Та й взагалі це прекрасно, що кіно такої якості стали робити в Україні. Фільм є дуже чутливим, романтичним та жіночним, недарма ж режисер, продюсер та сценаристи стрічки – жінки. Однозначно раджу переглянути картину глядачам обох статей.

Звичайно, підростаючи з'являються перші серйозні сварки, заздрість та й різниця, адже одома має статки, а друга лише служниця. Згодом ми дізнаємося, що Аделя, дочка лікаря, виходить заміж за красивого, багатого чоловіка Петра. Ось і розпочинається історія. Чесно сказати, з трейлера можна подумати, що у фільмі будуть теми на ЛГБТ тематику, але це просто вдало змонтовані фрагменти, які інтригують до останнього. Звичайно, там є еротичні сцени, де, наприклад, Стефа має Адєлю, але це ніяк не впливає на сюжет, хіба, лише на уяву глядача. Насправді ж це дуже чутлива, ніжна та цнотлива історія про відданість, щирість та сестринські відносини. На скільки відомо кінострічка була відзнята за мотивами однойменного роману «Фенікс Австрія». Особисто я його не читала, але з відгуків глядачів зробила висновок, що режисери далеченько відійшли від першоджерела, але поганім це назвати не можна. Є книга, а є фільм. Звісно ж, сценаристи додали деталей та дещо замінчили.

Не можливо й не згадати про декораторську роботу. В цьому випадку режисери зізнались, що допомогло те, що роман написаний від першої особи та детально розписувала як виглядають вулиці, будинки, крамниці, люди та й взагалі життя за межами її будинку. Переглядаючи фільм, можна замітити, що декоратори добряче попрацювали над Станіславом, адже все виглядає дуже реалістично. Вулички, будівля, площа... Все це відмінно має душено у 19 століття. Також багато уваги приділено й кухні, яка супроводжує нас цлий фільм, адже Стефаня любить готувати всілякі страви та й це в неї дуже смачно виходить.

Жанна ДЕРКАЧ

Від пригодницького екшену до роуд-муві

Фото з відкритих Джерел

Новий 2021 рік уже не за горами, а це означає, що скоро ми поринемо у світ кінопрем'єр. І нас вразитимуть не лише славновісні голлівудські кінострічки, а й вишукані та атмосферні, створені українськими режисерами. Протягом останніх років кіноіндустрія України стрімко еволюціонувала. Креативні сюжети, живописні сценарії, колоритна гра акторів і неймовірна візуалізація – усе те, чого так чекає сучасна когорта українських кіноманів. Насолодившись смаком цюрогічних фільмів, ми в очікуванні ще більш захоплюючих рухомих картинок на наших екранах. Режисери не забарилися і в поті чола продовжують роботу над створенням нових шедеврів, експериментують із новітніми жанрами, подолюють історією і вдосконалюють свої навички в «рус пера». Ну що ж, гадаю знайомитись із найгарячішими прем'єрами українського кіно 2021 року!

Розпочнемо наш екскурс із доби Запорізької сні. «Легенди Чарівноїлля» – захоплююче фентези від режисера Віктора Андрюка. П'ятирічна клопітка робота над сценарієм нарешті почала давати свої плоди. А перемога досягнута із пліотною назвою «Козак та мольфар» у 2017 році на конкурсі Коронація слова 2017 у номінації «Кращий кіносценарій для дітей» неабияк змітувала творців цього кіно і вже такий «кавказький та інтригуючий тизер» повірити про те, що сумувати у часі точно не буде часу. Загадковий та виступий Войн, невідомий та балакучий корутун-Мольфар Чарівноїлля рятують маленького Маркса від загарбників і вирішують спільними силами протистояти наймогутнішим силам зла. І те, що роль Маркса зіграв син відомого українського актора-коміка Євгена Сморігина Олексій переконує нас, що кінострічка точно буде насичена жартами та кумедними ситуаціями. Продовжуємо нашу подорож історією, і ми опиняємось у далекому 1844 році. «Катана, пістоль і сталеві вуся» – слоган до пригодницького екшену режисера Романа Перфільєва «Безславні крики». І ця кинокартина вразитиме нас своїм поєднанням обох культур: зворушливе зображення українського кріпачтва, яке прагне подолати Тарас Шевченко. У цьому йому допомагає самурай, який потрапив на територію української землі, рятуючись від жорстокого імператора Японії. Кадри з трейлера: зброя самураїв катана і козацькі пістолі, Шевченко наветьєся бойовому містечку. У такому амплуа нашого Кобзаря ми ще не бачили. Тож у кінці грудні цього року ми зможемо насолодитись акторською грою Романа Луцького, який так гармонійно зобразить Тараса Шевченка.

Наступна зупинка – перша половина двадцятого століття. «Інший Франко» – історія про сина відомого українського письменника Івана Франка. Петро – один із засновників організації «Плест», пілот, засновник авіації в Галицькій армії, депутат Верховної Ради УРСР. Аби досягнути своєї мети, він повинен подолати усі туртури, які стаятуть на його шляху. Страшні сцени катувань на фоні кадрів теліпсів іміейних стосунків. Спостерігати за Петром та його боротьбою за подолання несправедливості тодішньої влади без «мурашок» по тилу не обійтись. Побачення минулими завершилось, тепер можна насолодитись сучасними комедійними картинками. «Почуднок на мільйон» і в головній ролі зірка серіалу «Школа» Єлизавета Василенко. Роуд-муві, який перенасичений проблемами сучасної молоді. Перегоні за молодію красунею, безглузді спроби хлопця на прізвисько «Ботан» сподобались доволі таки забезпеченим батькам Кріс і так легко на ній одружитись. Усі ці біганина за особистим щастям переплетатимуться із неймовірними та несподіваними пригодами під час подорожі Україною.

«Сказане весілля 3+» – найочікуваніша прем'єра 2021 року. Попередні дві частини «розвірвали» усіх любителів кіно від очікування та невимовного бажання спостерігати за сімейними стосунками родини Середюків. Головний герой Василь вже встиг видати двох своїх доньок заміж. І це досі не огорачиши від цих карколинних подій, як його молодший син також привів свою обранницю до сімейного гніздячка у селі Яблунівка. І що на нас чекає? Той самий сюжет. Весільне свято уже втретє опиняється під загрозою. І вже з'являються великі сумніви від того, що режисеру вдалось чимось здивувати фанатів цієї команди. А ще варто спостерігати за тим, як батало намагаться зрвати весілля своїми дітьми трошки починчає набридати. Але хтозна. Можливо ми знову опинимося в епіфорі від перегляду третьої частини цієї франшизи. Дарєвля, уже це готуватися до перегляду! Готуйте popcorn та інші смаколики, адже скоро ми насолодимось догодичуваними прем'єрами. А може нам ще й пошастить, карантинні обмеження стануть менш суворими, і матимемо змогу побачити рухоми картинку крізь 3D окуляри у великих залах кінотеатрів!

Софія Ковалко

Софія КОВАЛКО

ЧИ НЕ ЗНАХОДИЛИ ВИ ГОЛОВИ?

ПОЧАТОК НА І СТ.

Працювала інженером, вийшла заміж, народила дітей (передбачувано-звичайно, схоже на сюжет роману). З 2006 року займається виключно літературною та сценаристською діяльністю. Авторка пише сценарії до фільмів ("Любовник для люси", "За три дні до любови", "Сашка", та ін) російською мовою під своїм справжнім ім'ям (певно, за ці матеріали не соромно), а романи українською мовою і під псевдонімом (певно, щось може бути з ними не так).

Можна переходити до кінцівки? А, не зрозуміли хронологію подій? Це нормально, я теж. Отож кінцівка. Вона з розряду "додумай сам". Окей можна було б намалювати Галі білу смугу, приписати гарну долю, але не зрозуміло навіть чи вижила вона. Невже важко було Люко Дашвар сказати як це все закінчиться, добре чи погано, читач прийме будь-який логічний кінець (по-суті для цього і читалось усі 400 сторінок).

Анастасія КИСІЛЬ

МЕЖА, ЯКА ЗМІНЮЄ НАС

Як звичайні відбувається знайомство із книгою? Так. У книгарнях, коли серед книг на полицях ти обираєш за покимом інтуїції одну. Споріднену із твоєю душею, читати на форзаці анонсації і розумієш, що це твоє. Беру. Моя ж історія знайомства із романом «Де немає Бога» Максима Кідрука розпочалася із презентації його книги в університеті, де внаслідок я уявила собі картину, вигадала свій розвиток подій із зачином, кульмінацією і кінцівкою. Далі були два «побачення» із книгою: перше – одразу з після знайомства, тижнями перелистувала сторінки, позначка на шкалі захоплення поступово рухалася вниз, закинула, розгорнула знову аж... увага – через півтора року. Друге побачення із хронологією дві сторінки за три дні. Подано. Висновок мої очікування із реальністю не збіглися. Але не розчарування, а, навпаки, історію сімох людей: росіянина-пілота Єгора Парамонова, українку у відці Анни Яголь, кардинала з Риму Дюка Алпшо, американського футболіста Лоуренса Грейса, хірурга з Ізраїлю Гелен Горовіц, політика з Баварії Олів'єра Моргенштерна маленької дівчинки Лейли з Ірану - «пропущила» крізь себе. Пояснюю чому.

Макс Кідрук і його бунтарський стиль написання можна назвати відкриттям української літератури. Сміливість описувати події гострим гумором, і герої сприймають ситуації, висловлюючись нецензурною лексикою. Неввічливо, проте по-справжньому, життєво, реалістично, просто. Магнетизм у словах є. Він розкаже про кожного героя так, що особистий портрет читачеві уявити легко. Складне минуле пілота Єгора Парамонова, втрата коханої, страх літати – уявлять: пілот, який боїться літати. Страх заливається алкоголем у кабін літака, п'яні погляди на українку Анну зі складним теперішнім, із сумкою, заповненою невеличкою сумою грошей. І ще п'ять людей серед десятків інших зі складним майбутнім, яке підготував для них рейс 341. Об'єднати історії сімох людей в одну єдину непросту, але молодому письменнику це вдалося. Кідрук любить межі. Принаймні таке враження склалося у мене. Порухити проблеми війни на Сході України, аморальні вчинки кардиналів, корупційна, брехлива політика Баварії, якою марить дядько Олів'єра, але тут протиріччя, адже сам Олів'єр відчуває ненависть до своєї діяльності, стосунки між чоловіком і жінкою, батьками і дітьми, і на додачу – проблеми наркотиків і торгівлі дитячими органами. Читаючи, перетинаєш одну межу, ідеш до іншої, і ця черга продовжується, хвилювання за долі людей збільшуються. Ті ж самі хвилювання і страх, коли фізозелаж літака на вершині гори, тріщина і дві його половини на межі життя і смерті. Звучить банально, але правдиво. Від емоцій до недовіли. У Кідрука є пристрасі, які він вирішив описати у романі. Це його рішення, його владобання, але дозволю собі їх розкритикувати.

Якщо ж грати в асоціації, то "Галіябезголові" стоїть з "Битвою екстрасенсів", "Один за всіх" та "Говорить Україна".

Щодо суб'єктивної оцінки роману. У комірці "Проблемний" ставлю плюс. Два плюс, бо занадто проблемний. Корупція, ВІЛ-інфекція, СНІД, контрабанда, залежності - і все це тут. У комірці "соціальний" маючу галочку. Стан відкинутаї суспільством незрозумілої ним, ізольованої від нього, зганьбленої - звичний стан головної героїні Галі. У комірці "супер-просто-легко читабельний" - мінус. 15 історій про другорядний учасників (не точно 15, це уявно) - відволікають, гублять, нервують. Наступне: комірка "прочитаю ще раз" - мінус, "згадаю через рік" - мінус, "хорошого у романі більше" - хрестик. У шкалі оцінювання від 1 до 5 - 2 (перший бал за любов до Люко Дашвар, другий за старання, "за списану ручку"- колись говорила вчительна, малюючи один за контрольну роботу).

КНИГА ДЛЯ ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ СЕБЕ

Коли я йду в бібліотеку, то наперед знаю, книги яких авторів візьму. Однією з них є українська письменниця Дара Корній. На щастя, мені випала нагода прочитати її роман "Зірка для тебе". Я знала, що це буде бомба і не помилилася, але не передбачила її силу.

Книга вже з перших сторінок захоплює та відволікає від домашніх справ. Адаже це не просто банальна історія кохання, а книга, яка вчить, що не потрібно розпускати соллі.

Тому, якщо думаєш, що застрягли у глухому куці, то негайно мчіть до крамниці чи бібліотеки за цією книгою. Прочитавши роман, ви віднайдете молоток, щоб розбити ту глуху стіну і вирватися на волю. Тепер знаєте, якщо вам потрібний чарівний пендель, то цей роман подарує його.

Авторка розділяє книгу на дві частини. Перша отримує назву – Лічозір, а друга – Літавиця. Ці частини дуже схожі і водночас зовсім різні, вони розкривають сутність героїв, ніби оголюючи їх серед великого натовпу людей. Цим самим тонко відчуваючи настрій читача, Дара Корній влучає у саме серце.

Як завжди відбувається знайомство із книгою? Так. У книгарнях, коли серед книг на полицях ти обираєш за покимом інтуїції одну. Споріднену із твоєю душею, читати на форзаці анонсації і розумієш, що це твоє. Беру. Моя ж історія знайомства із романом «Де немає Бога» Максима Кідрука розпочалася із презентації його книги в університеті, де внаслідок я уявила собі картину, вигадала свій розвиток подій із зачином, кульмінацією і кінцівкою. Далі були два «побачення» із книгою: перше – одразу з після знайомства, тижнями перелистувала сторінки, позначка на шкалі захоплення поступово рухалася вниз, закинула, розгорнула знову аж... увага – через півтора року. Друге побачення із хронологією дві сторінки за три дні. Подано. Висновок мої очікування із реальністю не збіглися. Але не розчарування, а, навпаки, історію сімох людей: росіянина-пілота Єгора Парамонова, українку у відці Анни Яголь, кардинала з Риму Дюка Алпшо, американського футболіста Лоуренса Грейса, хірурга з Ізраїлю Гелен Горовіц, політика з Баварії Олів'єра Моргенштерна маленької дівчинки Лейли з Ірану - «пропущила» крізь себе. Пояснюю чому.

Макс Кідрук і його бунтарський стиль написання можна назвати відкриттям української літератури. Сміливість описувати події гострим гумором, і герої сприймають ситуації, висловлюючись нецензурною лексикою. Неввічливо, проте по-справжньому, життєво, реалістично, просто. Магнетизм у словах є. Він розкаже про кожного героя так, що особистий портрет читачеві уявити легко. Складне минуле пілота Єгора Парамонова, втрата коханої, страх літати – уявлять: пілот, який боїться літати. Страх заливається алкоголем у кабін літака, п'яні погляди на українку Анну зі складним теперішнім, із сумкою, заповненою невеличкою сумою грошей. І ще п'ять людей серед десятків інших зі складним майбутнім, яке підготував для них рейс 341. Об'єднати історії сімох людей в одну єдину непросту, але молодому письменнику це вдалося. Кідрук любить межі. Принаймні таке враження склалося у мене. Порухити проблеми війни на Сході України, аморальні вчинки кардиналів, корупційна, брехлива політика Баварії, якою марить дядько Олів'єра, але тут протиріччя, адже сам Олів'єр відчуває ненависть до своєї діяльності, стосунки між чоловіком і жінкою, батьками і дітьми, і на додачу – проблеми наркотиків і торгівлі дитячими органами. Читаючи, перетинаєш одну межу, ідеш до іншої, і ця черга продовжується, хвилювання за долі людей збільшуються. Ті ж самі хвилювання і страх, коли фізозелаж літака на вершині гори, тріщина і дві його половини на межі життя і смерті. Звучить банально, але правдиво. Від емоцій до недовіли. У Кідрука є пристрасі, які він вирішив описати у романі. Це його рішення, його владобання, але дозволю собі їх розкритикувати.

Перше, що заставило взяти книгу в руки - її вигляд. Можливо, це дещо упереджено, але як є. У народі кажуть: "Зустрічають по одязі, а проводжають по розуму". Так зробила і я. Далі прочитала назву "Місяцівна" та щось йокнуло всередині. Вона мене "звабила" так як вмиють лише русалки в океані, які зманують чоловіків у глибокій воді, де вони знаходять свою смерть. І мене затягло так, що й не виплисти.

Сюжет без спойлерів
Роман складається з двох частин. Перед кожною висвітлюється історія з бібліяними мотивами, які ледь-ледь торкаються самого змісту твору. Головна героїня - Тереза, яку кличуть Місяцівною за незвичайною зовнішністю. За збігом обставин дівчина попадає в автомобільну аварію. Щоб врятувати доньку мати віддає старовинний оберіг, що багато століть супроводжує жнок із давнього шляхетного роду Коморовських. Тереза вижила, але якою ціною? У її тіло поселився дводушний, або як він себе називає - бог. З настанням повни він володіє нею всього лише на два дні, але йому цього вистає, щоб накоїти лиха. Терезі доведеться розплутати страшні родинні таємниці, подивитися в очі страху, пройти через втрату рідних, а все, щоб позбутися істинного бога, яке засло у її тілі. Тепер вона його не боїться і готова боротися з ним не на життя, а на смерть. Допомогає їй у цьому мольфар, який живе у глибині гір. Лише він знає справжнє призначення Терези.

Як на мене, то успіх роману залежав не лише від авторки, але й завдяки поезії Люби Долик. Тут варто зазначити, що вся книга просочена поезією, притчами та легендами, що дозволяє узірівати її та не втомлюватись від читання.

Якщо ви, як і я геть не тямите у астрономії, то роман "Зірка для тебе" явно збагатить ваше уявлення про неї, адже головний герой раз і назавжди поринув з головою у цю науку (не сумнівайтесь, що і ви полюбите її). "Зірка для тебе" заставить відчути емоції навіть кам'яну людину. Завдяки романтичній натурі автора, впродовж всього роману мене супроводжувати серветки. Події набирали шаленого темпу, приходилося зупинитися від читання, щоб заспокоїтися та витерти сльози. Кожен рядок відчула клітинками свого тіла та мурашками, які бігли по шкірі. А від фіналу хотілося пиццати, настільки авторка його викохала. Я вдячна Дарі Корній, що дала змогу відчути себе у тілі сироти, чоловіка, проститутки, хлопчика, жінки, коханого, нікому не потрібно, мертвого, самотнього, бажаного...

Звісно, що врешті-решт кожен з нас посвоєму відчуває цей твір, це нормально. Для себе зрозуміла, що не потрібно нікого винити у своїх проблемах. Шукайте причини у собі, дорогенькі. Бажаю віднайти свою зірку, яку не будете відпускати, а тільки берегти.

Юлія ВАРЧУК

РОМАН "МІСЯЦІВНА" ЦЕ ЧОРНА МАГІЯ, ДВОДУШНИКИ ТА ВИРВАНІ СЕРЦЯ

Дарі Корній "Місяцівна". Так-так, знову вона: Ви не думайте, що я більше нікого не читаю. Просто ця письменниця змушує моє серце битися частіше, а дух таки перехлопувати. Ми знайомі багато років, інколи здається, що й вичніть. Її книги вчать багатьом цінним речам. Можливо настільки важливим, що лише вона і життя розкриває їх для мене. Тому знову і знову буду писати про Дару Корній.

Перше, що заставило взяти книгу в руки - її вигляд. Можливо, це дещо упереджено, але як є. У народі кажуть: "Зустрічають по одязі, а проводжають по розуму". Так зробила і я. Далі прочитала назву "Місяцівна" та щось йокнуло всередині. Вона мене "звабила" так як вмиють лише русалки в океані, які зманують чоловіків у глибокій воді, де вони знаходять свою смерть. І мене затягло так, що й не виплисти.

Сюжет без спойлерів
Роман складається з двох частин. Перед кожною висвітлюється історія з бібліяними мотивами, які ледь-ледь торкаються самого змісту твору. Головна героїня - Тереза, яку кличуть Місяцівною за незвичайною зовнішністю. За збігом обставин дівчина попадає в автомобільну аварію. Щоб врятувати доньку мати віддає старовинний оберіг, що багато століть супроводжує жнок із давнього шляхетного роду Коморовських. Тереза вижила, але якою ціною? У її тіло поселився дводушний, або як він себе називає - бог. З настанням повни він володіє нею всього лише на два дні, але йому цього вистає, щоб накоїти лиха. Терезі доведеться розплутати страшні родинні таємниці, подивитися в очі страху, пройти через втрату рідних, а все, щоб позбутися істинного бога, яке засло у її тілі. Тепер вона його не боїться і готова боротися з ним не на життя, а на смерть. Допомогає їй у цьому мольфар, який живе у глибині гір. Лише він знає справжнє призначення Терези.

Софія КОВАЛКО

Юлія ВАРЧУК

ДЖЕРЕЛА, ЯКІ НАЙКРАЩЕ РОЗКРИЮТЬ ВСІ МОДНІ ТЕНДЕНЦІЇ

Ще з давніх-давен мода впливала на наше життя. Вона постійно рухається, ніколи не стоїть на місці, швидкоплинна і тому така бажана. Всього час модниці та модники намагалися бути першими у її завоюванні. Але як бути в курсі усіх трендів в умовах карантину?

Напевно, більшість з нас старається не виходити без потреби на вулицю, але потрібно не забувати про те, що є люди яким важливо стильно вдягатися і дома. Просто для себе. Це стосується не тільки красивої половини людства, а й сильної. А де ж зараз брати інформацію про тренди весна-літо 2021 в умовах пандемії коронавірусу? Пропонуємо вашій увазі джерела без яких не обійдуться "мисливці" за модою.

Де найкраще розкажуть і покажуть модні тенденції як не у журналі "Vogue UA". Це щомісячний жіночий журнал про моду, заснований у 1892 році. Є найвпливовішим модним виданням у світі та «біблією моди». Як на мене, то найкращим бюджетним варіантом є його онлайн-видання. Тут не тільки письмові матеріали, а ширший формат, який розбавлений світлинами та відео.

За словами Дідьє Субербьєль, керівник Condé Nast France: "Vogue – єдиний журнал, що висвітлює тільки моду. І в цьому відношенні ми – лідери в своїй категорії, причому абсолютні."

Ще один міжнародний журнал, який містить інформацію про моду, красу, здоров'я та розваги – «Elle», який випускається більш ніж в 60-ти країнах світу. Варто зазначити, що він призначений для жінок, які цікавляться модою і піклуються про свою зовнішність. Загальна аудиторія журналу становить більше 5 мільйонів людей, а від 5 до 10 % з них – чоловіки.

У світі існує 29 інтернет-сайтів Elle – відповідно до кількості друкованих версій журналу і всі вони мають схожу структуру. Вони регулярно публікують новинні замітки про моду і знаменитостей. Крім друкованої версії і сайту, у Elle є мобільний додаток. Завдяки широкому обхвату носіїв почалося рекордне зростання аудиторії.

Не тільки у спеціалізованих журналах та сайтах, ви можете переглянути модні новинки, а й на онлайн-версії української щоденної програми новин "ТСН.UA", адже там є рубрика, яка посвячена моді. Тут ви можете зустріти не тільки інформацію про світові бренди, а й поради від українських дизайнерів, наприклад, Андре Тана.

"Богиня шопінгу" – це реаліті-шоу, де беруть участь чотири дівчини. На початку програми вони покажуть свій гардероб, після чого відправляється на шопінг. У кожній з них буде однаковий бюджет. Переможе лише найстильніша дівчина, яку вибирає fashion-експерт, Леонід Мартинчик. І як народна мудрість говорить – краще вчитися на чужих помилках, ніж на своїх. А це шоу дає нам таку можливість.

Безумовний лідер серед блогерів-модниць з України – Олена Венум. На її Instagram підписано понад чотири мільйони осіб, а фото на сторінці роблять fashion girl об'єктом для наслідування. Вона розповідає про світові тенденції моди, антитрендові речі сезону, але не обмежується лише цим, ймовірно, це і забезпечує їй таку велику аудиторію.

Tess Christine створює гарні відео про моду, спосіб життя і подорожах з 2011 року. Проживаючи в Нью-Йорку зі своїм хлопцем фотографом, дівчина показує глядачам, як добре вдягатися і цікаво жити. Її найпопулярніший контент – відео серіал Get the Look, в якому вона розповідає, як відтворити стиль знаменитостей. Але "жирненьким" мінусом є те, що вона розмовляє англійською, тобто її канал зрозуміти може не кожен. І звичайно, читайте наш інтернет ресурс для того, щоб на всі 100% бути у курсі всіх модних новинок.

Юлія ВАРЧУК

ДЛЯ МЕНЕ ТАТУЮВАННЯ - ЦЕ ВСІ МИТІ МОГО ЖИТТЯ. ОДНОГО РАЗУ В ШОТЛАНДІЇ Я ВИРУШИЛА В САЛОН ТАТУ ПОСЕРЕД НОЧІ. І НЕ ШКОДУЮ ПРО ЦЕ. Є МИТІ, ПРО ЯКІ ХОЧЕТЬСЯ НЕ ЗАБУТИ

АНДЖЕЛІНА ДЖОЛІ

Та й справді є моменти, які хочеться згадувати постійно. Хтось записує їх у щоденник, хтось знімає про це відеоролики, а хтось залишає згадку на тілі. Це не завжди якийсь текст. Може бути картинка, яка несе за собою важливий зміст, відомий лише власнику. А скільки ми чули про це від дорослих. Хтось каже, що це не гарно, хтось забороняє, хтось вважає, що це гріх, але є й такі, що підтримують цю ідею. Отож спробуємо розібратися про тату.

Мабуть, найпопулярніше питання у людей, яке виникає, коли вони чують про малюнок на тілі: «А це боляче?». А й справді, це ж декілька десятків голків, які пробивають шкіру щосекунди. Можливо, від думки чи знайомого почули, що це дуже не приємно, та й повірили з умовою, що це друг, він же не збреше.

Насправді все не так страшно. Звісно, що не відчути біль неможливо, але він залежить від місця набивання та чутливості вашого організму. Також жінки й чоловіки її порізному відчують. Тому боїться цього не потрібно. Деякі люди настільки розслаблюються, що засинають під час сеансу.

Наступне – це заборона батьків. Скільки раз ми чули, що вони не підтримують таке рішення. Мовби це на все життя, псуємо тіло, як вона буде виглядати в старості, що про тебе подумують люди, це ж не естетично, як шкільну парту себе розмалювала. І все в цьому дусі.

Тут можна писати вечно. Звісно, що тату має бути усвідомленим. Часто бжучи за модою, образами чи знаменитостями ми робимо речі, які не обдумуємо. Слід пам'ятати, що це не просто картинка намальована кульковою ручкою, яку можна змити водою з милом, це малюнок, який залишиться з вами до кінця життя. Тому перше, що потрапило під руку зображення не слід набивати. Якщо підібрати щось важливе і обдумати це з майстром може вийти в результаті дуже гарно й естетично. Люди у 21 столітті це підтримують й боїться їхньої думки не потрібно. Тим більш це ж не 90 роки, коли тату були лише в ув'язнених. Також їх можна вивести, звичайно процедура не одна з найприємніших, але допоміжна. Тому вам не прийдеться ходити з невдало вибраним або набитим тату, тим більш до кінця життя.

ТЩе часто можемо чути, що фарба не приживається, тату можуть відпасти зі шкірою або взагалі залишитися без кінцівки.

Не все це правда. Через малюнок не можна залишитися без руки, ноги чи іншої частини тіла. Звісно, що не всі фарби приживаються, але це здебільшого кольорові. Переживати не потрібно, адже не все так страшно. «Коли я зробив свої тату, там був один яскравий елемент – сонце, яке набито червоною фарбою. З часом фарба не прижилася, тому приблизно 2 мм шкіри зійшло з нею та утворилася рана. Коли все загоїлось я перебив тату знову. З другого разу вже все було добре», – прокоментував Віктор Ляшук.

І останнє, але не за важливістю це думка, що під час набивання можна занести якусь інфекцію. Мовби це небезпечно, ви заразитесь страшними хворобами такими як: СНІД, гепатит та навіть рак. Хочу розвіяти цей міф. Звісно, якщо майстер не дотримується санітарних норм, то можна занести якісь хвороби, але це рідко, та й здебільшого в салони беруть кваліфікованих та відповідальних робітників. Підберіть хорошого майстра. Не шукайте дешевих цін, пам'ятайте, що дешево не завжди якісно. Тому прийшовши на перший сеанс добре розпитайте майстра про гігієну. Чи він працює в рукавичках, чи змінює голки та про дезінфекцію обладнання. Якщо все в порядку, то можете довіряти йому. Але варто також зазначити, що лише набити мало.

За нею слід ретельно доглядати, регулярно промивати і мазати спеціальними засобами. Тоді можете ні про що не переживати.

Насамкінець хочу сказати, що тату це не погано. Не потрібно цього забороняти, слід просто поговорити, адже нерідко діти наперекір дорослим набивають перший малюнок, який потрапив на очі, а потім жаліють про це всі разом.

Тату – це просто один зі способів самовиражатися. Одні роблять це яскраво фарбуючись, другі за допомогою нестандартного одягу, а деякі набиваючи малюнки на тілі. Так можна зобразити свій оригінальний дизайн, який буде лише у вас. Також багато людей пов'язують це з якимось важливим етапом в житті. Не важливо чи це день народження, вінчання, весілля, перша зустріч або народження дитини. Хтось обирає картинку, яка щось символізує, хтось присвячує її комусь, хтось просто десь це побачив і йому припало до душі. Пам'ятайте, що ми всі різні. Комусь це подобається, а хтось засуджує таке рішення. Не потрібно критикувати чужі вчинки, адже скільки людей, стільки й думок. Реалізуйтеся, виділяйтеся і робіть те, що приносить вам задоволення.

Жанна ДЕРКАЧ

Попереджаємо, що основний термін – «інфоцигани», не має на меті образити ромів.

Інфоцигани – люди, що займаються проведенням навчань і тренінгів, які не несуть жодної корисної інформації і самі не маючи жодних компетенцій крім вміння виртуозно замилювати очі. Термін «інфоцигани» позначає людей, що продають інформаційні продукти, які не мають практичної цінності. Інфоцигани – це такі люди, які продають марну для інших інформацію. Інфоцигани блогери, які стали інфлуенсерами і намагаються все, що мають, монетизувати. Але цей вид інфобізнесменів називає себе бізнес-тренерами, коучами, мотиваційними спікерами чи тренерами особистого зростання, експертами або консультантами. Їхня діяльність пов'язана з продажем курсів, вебінарів, тренінгів та іншого запакованого в інформаційний продукт.

Проведемо асоціативну гру. Шахрай спільне і відмінне: інфоцигани - шахраї, інфощлак - лохотрон, інфоциганщина - ошукування.

Зраз разом. Шахраї та інфоцигани: спільне - заволодвають чужим майном шляхом обману, відмінне - шахраї несуть кримінально каране діяння відповідальність за яке в Україні передбачена Кримінальним кодексом України. Інфощлак та лохотрон: спільне - немає вартості, пустота, повітря, відмінне - букви у словах. Інфоциганщина та ошукування: спільне - вводить когонебудь в оману діями або словами; обманувати, обдурювати, відмінне - відноситься до різних частин мови. Такі-собі друзки і подружки в інфоциганів.

А коли вони стали разом дружити в українському інформаційному просторі? Коли дядечко зрозумів, що перекадати книги з англійської про маркетинг, про особистістичне зростання, створити "свій" продукт у вигляді книг pdf формату з серії "про успішний успіх" є прибутовим. Потім пішло-поїхало.

Від літератури, прочитавши яку, вже завтра відкриєш свій бізнес, до тренінгів, проіслухавши які уже сьогодні будеш успішний. Вловлюєте? Кожен пропонує легкі гроші, чарівну пігулку, за бездіяльність стати доларовим мільйонером. "За гроші продати більш гроші" - ось він, головний принцип афери. "Я заробив мільярд у свої 22 і вас навчу я це робити, та не прогоріти" - каже людина Х. Але спростувати чи підтвердити свій статус Людина Х може тільки словами, постами та фотографіями. А по суті інфоциганщиною займаються тільки ті, у кого немає або не було реального бізнесу. Хоча ні, інфоциганський бізнес є.

Купуємо, бо не хочемо робити помилку, які наші коучери зробили на шляху до успіху. Не купуйте, навчіться на помилках тих, хто спірацював з інфоциганями.

Олександр Ластовецький, блогер придбав інфощлак: "Практична частина в навчанні відсутня абсолютно. В ході лекцій ніяких практичних кейсів теж не аналізувалось. «Клубні можливості», щедро описані на сайті, теж виявилися фікцією. Я отримав пояснення, що це можливості не для всіх, а лише для найкращих випускників. Отже, за свої гроші ви отримаєте можливість протягом пари місяців спілкуватись з однодумцями у скайпі, методичку, старі відео та інформаційний коктейль в якому змішана вода, очевидні факти та явно хибна інформація. До речі, про гроші. Якщо все ж надумаете проходити, то торгуйтеся щодо ціни. Подаючи заявку через чат-бота я відволікся і покинув її на півдорозі, але через певний час мені подзвонили і запропонували пройти курс за 1400 грн, замість 2800.

ПРОДАЄМО ПУСТОТУ, ПОВІТРЯ, МАРНІСТЬ, ПОРОЖНЄЧУ...

В інформаційному середовищі кожен має своє інформаційне поле з неперервним інформаційним потоком. Люди настільки проінформовані та поінформовані, що інколи губляться як в інтернеті, так і в житті. Щоб остаточно не втратити напрям, майже кожен обрав собі наставника - блогера чи інфлуенсера. Чому чи? Блогер - людина, що показує своє життя, або окрему його частину на своїй сторінці великій аудиторії. Інфлуенсер - людина, яка має певний досвід у будь чому, або спеціалізується у тій чи іншій галузі, і таким чином має вплив на інших людей. Такі наставники генерують інформацію; створюють інформаційний продукт у вигляді сторіс, дописів, кейсів, трекерів (зазвичай безкоштовних) для користувачів. Третіми "няньками", що за руку водять людей від тренінгів до курсів є інфоцигани. Такий вид наглядачів граються з грошима користувачів, оскільки їхні послуги та продукти є платними. Ціну і кількість інформації визначають власники, нам залишається лише оплачувати.

Скільки треба було заплатити за інформацію подану вище? Рахувати по реченнях по словах чи буквах? Інформація у вигляді журналістських матеріалів оцінюється приблизно 150 гривень за 2-2.5 тисячі знаків. Згідно з концепцією А. А. Харкевича, цінність інформації (V) вимірюють як $V = \log PO - \log PI$, де PO – імовірність правильного розв'язування задачі до отримання повідомлення, а PI – імовірність правильного розв'язування задачі після отримання повідомлення. Недостатньо зрозуміло. А про те, що купуємо в інтернеті ясніше, там дотримуються схеми визначення плати за інформацію – відповідно до трудових витрат на здобуття її, та за конкретним результатом відповідно до суми економії або додаткового прибутку від придбання інформації. Звідси, чим більший результат від продукту обіцяють, тим більше маєш заплатити.

До слова, Тарас Миколайович, власник авторського майстер класу, пропонує платити гроші за інсайти, які тренер розкриває на курсі.

Так, окей, логічний ланцюг: гроші - інформація - немає проблем. Але в сучасному інформаційному просторі так: гроші - пропуск (на місці інформації) - проблеми. Не дарма кажуть де гроші там проблеми. Вже з'ясували, що вони в інфоциганів.

Отже навчання інфоциган спрямоване зовсім не на те, щоб закрити реальну потребу людей, надавши дійсно якісний і необхідний продукт, і через це вже заробити самому, а саме на те, що заробити в що б те не стало, всупереч здоровому глузду і бажанням споживачів.

Марина Шифанова колишній клієнт інфоцигана: «Інформація в курсі - це вода, там немає чіткої систематизації. Чи ви вважаєте систематизацією порівняння з чоловічим органом (не буду висловлюватися, як Катерина). Чи, може, це авторські права? З чату мене видалили, хоч казали, що він не буде закритий. Курс 7 днів, а був лише 3. Я оплатила 2800 гривень за інформацію, якої нема в інтернеті, хоч це все є. Я написала, їй що її інструкції не працюють. На що мені відповіли: «Значить, ви щось робите не так, у всіх працюють» Не перебільшу і я, якщо скажу, що повідомлень на кшталт "у тебе гарний профіль, а я маю програму, пройшовши яку, ти зможеш заробляти на своєму інстаграмі не прикладаючи багато зусиль" за цей місяць нарахую до 10 штук.

НЕ ДИВИСЬ В ОЧІ, А ДИВИСЬ НА...

1.Життя. Фішка інфоциган - у всіх luxury-життя. Дорогі авто, одяг, аксесуари, новенькі будинки, 15 бізнесів. Проте фото біля чогось, не означає що це твоє. Бізнес оренди та прокату теж процвітає. А інфоцигани вчать фотозопу, отже і він в топі.

2.За 500 гривень інфобізнесмени здатні продати свій шлях успіху, поділись контактами впливових людей, влаштувати на роботу. 3.Навчання в закритих чатах та групах. Бо раз треба заплатити, щоб точно перевірити що там. Оскільки інших коментарів ніде не знайдеш.

4.Вони швидко реагують - тільки з'явилася актуальна тема - вони тут же її розвивають. Проте де взяти досвід, яким діляться тренера, якщо сфера нова? Тому, за фактом, у них немає ні досвіду, ні знань, ні реальних кейсів з цієї теми, лише вода та повітря.

5.Наявність обіцянки-ціцянки.

6.Аватарка "бажання заробітку через інтернет"

7.Брендовий ти або твій товар.

Підприємець

Катя 🙋
20.000.000грн в 20р 🙋
При 10k ❤️ на фото
Подарувала 5 машин і 2 будинки 🏠❤️
Мала 500грн на старт)
Секрет в сторіз 🤫❤️
t.me/joinchat/SplGCB0LlXxUrJMn

Явним прикладом інфоцигана в Instagram є особиста сторінка Каті Якимчук

Попався на гачок: як вийняти його і не розірвати шкіру

Згідно з Законом України "Про захист справ споживачів" споживач має право на обмін або повернення товару належної якості протягом чотирнадцяти днів, не рахуючи дня купівлі, якщо триваліший строк не оголошений продавцем. Маємо специфічний товар - інформацію, про дефекти якої треба довести. Тобто, якщо після курсу немає результату не факт, що проблема в матеріалі, а не у вас. Коли вам надіслали обсяг всього, що обіцяли, але завдань не виконали, це не буде причиною для позову до суду. А якщо обіцяли 10 уроків, а провели 5, це грубе порушення з боку продавця. Потрібно зрозуміти, що одного вашого позову може бути недостатньо, а шукати однодумців у закритих групах майже нереально, в коментарях їх немає, бо відгуки фільтруються продавцем.

Важливий момент з оплатою. В більшості випадків продукт оплачується повністю тому, скористайтесь окремою кредитною картою з обмеженою сумою коштів. У призначенні платежу варто вказати за що і кому сплачуєте. Надішліть на електронну пошту продавця скан-копію платіжного документу і вимагайте від нього письмового, електронного поштою підтвердження отримання такої оплати.

Так хто винен: дурний (хто продає) чи ще дурніший (хто купує)?

Кидалово не про інфоциган. Придбав курс - отримав продукт. А от, що цей продукт собою представляє це інше питання. На чому тримається і маркенговий хід і поодинокий позитивний результат від навчання? На фундаменті мотивації. Інфоцигани мотивують нас купити матеріал, у матеріалі мотивують робити щось, бо відпрацювати кошти потрібно. Мотивація тримається перші години-дні, а потім руйнується. Тенденція щодо коментарів у вигляді "спочатку було нормально, все подобалось, а потім нічого толкового" прослідковується, бо мотивація була і загула. Можливо, вас це зацікавило? Зможу провести тренінг, результат вражає. Жартую. Маємо надію, ближчим часом будемо розгляди антонім до явища "інфоциганщина", як от наприклад інфлуенсер-анфлуенсер, що означає повна недовіра людині, якою колись захоплювались.

Анастасія КИСІЛЬ

УКРАЇНСЬКИЙ ТІКТОК БЕЗ УКРАЇНСЬКОГО КОНТЕНТУ ТІКТОК ЗАБОРОНИТИ НЕ МОЖНА ДОЗВОЛИТИ(КОМУ СТАВТЕ САМІ)

Що можна зробити за 60 секунд? Станцювати, заспівати пісню, пояснити значення якогось слова, показати рецепт страви чи підбірку новин, інших відео. Взагалі багато чого можна зробити за 1 хвилину, навіть спровокувати до суїциду чи перекопати чи несвідомого українця обрати Росію. Ви запитаєте як це можливо за якусь хвилину, а за даними ВВС Україна, в середньому користувачі проводять у TikTok 2-2,5 години на день.

Сумарно це 150 хвилин в день відео контенту, що так чи інакше впливає на аудиторію. Зараз розберемося як саме.

TikTok-відносно молода соцмережа, кистяк користувачів — люди віком від 16 до 24 років. Станом на кінець минулого року вони склали близько 60% аудиторії сервісу. В деяких країнах, і в Україні в тому числі, середній вік аудиторії додатку ще нижчий. Основний контент платформи — короткі розважальні відео, часто позбавлені будь-якого сенсового навантаження. Юнак з оголеним торсом танцює, дівчина з яскравим макіяжем і розом на голові вдає, що підслівє під популярну пісню, насправді — просто рухає ротом. Чоловік сидить на лавці й розмовляє з голубами — ті не відповідають, але йому все одно. Школярка пояснює, чому дівчата, яких зовуть Юля і які по гороскопу Терези, — найкращі. Її саму, звісно, також зовуть Юля.

Профілі у TikTok мають навіть українські політики, до прикладу, Віталій Кличко, на відео показує як голить вуса, займається спортом, а іноді й ремонт вулиць у столиці.

Але, мабуть, не так цікаво дивитися як Кличко голить вуса, Зеленський плаває у басейні, а Тищенко танцює голяка у машині. Хоча, то вже який у кого смак. Де ж якісний український контент у Tik Tok? Він звичайно є, візьмімо, до прикладу, «сина кримських батьків»-Данила Гайдамаха, що більш відомий під ніком-«Чорнобровий» з ним навіть Радіо.Свобода записували програму «Крим. Реаліі», хлопець запевняє, що з українськомовив вже 226 людей і невідомо продовжує це робити. На Данила у TikTok підписани більше 100 тисяч користувачів, може скласти враження, що це багато, але все пізнається у порівнянні. На Таїсію Онацьку, вона ж Ді.рубенс. у Tik Tok підписані майже 300 тисяч людей різного віку.

Хочу в рекомендації або як російський контент TikТоку змінює свідомість української молоді 20-річна Тася звичайна киянка, обличчя кількох відомих українських брендів, таких як «Алло», у профілі в Tik Tok на відео хизується гарним макіяжем та «знанням» закону. І от у чому проблема, Данило Гайдамаха у відео в своєму профілі кричить, що йому «чхати на Путніа, бо Крим його дім і він має бути українським», а от Таїсія між Україною та Росією демонстративно на всю свою аудиторію обирає ворога...

І ні, дівчинка Тася така не одна. Стрічка Tik Току рясніє російськомовним контентом від українських підлітків. Хтось каже, що принципово не розмовлятиме українською, бо це мова якогось нищого сорту, хтось танцює в челенджах з російськими військовими.

У випадку з Таїсією обурило інше, цю ситуацію «смакували» центральні Російські ЗМІ і заголовки були дуже схожими до тих, що ми часто спостерігали в 2014 році- «ущемляють рускаєзичіскає наслєніє».

Під відео, на якому Ді. Рубенс обрила Росію, офіцер ВСУ Анатолій Штефан написав дівчині коментар про суть "руського міра" та всі злочини країни-агресора в Україні.

Блогерка обзивала військовослужбовця "ганьбою української армії" і пригрозила судом. Зрештою МВС, запропонували дівчині знову відповісти на запитання «То Україна чи Росія?».

Тася, чи не вперше за історію свого блогу, українською мовою попросила вибачення за свою поведінку і сказала, що пишається тим, що народилася в Україні. А наступного дня давала інтерв'ю «24 телеканалу», в якому зазначила, що на неї, на її родину нібито здійснювався тиск, були погрози. Напевно, Тася так і не зрозуміла, що то просто свідомі українські громадяни казали, що готові їх допомогти легко дістатися країни, яку вона так обожнює і виокремлює з-поміж інших.

Військовий та політолог Сергій Сергійович, що понад 3 роки воює на Сході теж прокоментував дану ситуацію:

« Подивися на цього «блогера» і ще раз переконався, що в події окупації Києва близько половини його мешканців допоможуть росіянам ловити таких як я. Допоможіть фізично, неформально, фінансово і просто свистіть, побачивши фото дитини в мілібарі-одязі, яку знімають з прикладами. Друга половина пройде повз, щоб повернутися додому живим і написати про це пост у Фейсбуці. Сім років вбивства і знищення... Нас ще мало і нема причин для радості».

Хоча й Таїсія для своїх прихильників залишається досі прикладом, не варто думати, що все втрачено. Поки, ні...

Блог Анастасії Марчукже налічує 10 тисяч підписників. «Зрізану косу» (така назва її профілю) зареєструвала в TikТоку у 2020 році. Він побудований на історико-політичних подіях, але адаптованих під мережу.

« Коли я зареєструвала свій акаунт, україномовні відео були лише на двох каналах. В стрічці були лише російські відео і щоденники з так званих ЛНР/ДНР. Тобто людина з України, яка вперше заходить у TikТоку, потрапляє під вплив цієї пропаганди. Мене це змотивувало самій почати знімати. І мене зятягнуло. Почала цікавитись політикою та історією і це ретранслювало у блог. Для себе я це називаю «трансформацією» з малороски в українку. TikТоку допоміг у цьому. Мене підтримували підписники, які додавали мотивації».

Тобто гарна картинка «русского міра» з TikТоку ще не всім користувачам залізла у голову, але сьогодні вже створили більше десятка петицій про заборону Tik Току на території України, і не, через відсутність якісного україномовного контенту.

Майже заборонений TikТоку

Челендж, це коли ти повторюєш дії когось іншого, бо вважаєш, що це прикольно, бути як хтось, належати до якогось групи людей, спільноти.

Мотив- не бути самотнім штовхає українських підлітків на участь у таких челенджах, непогано, коли це просто танець на камеру, і вкрай погано, коли умова челенджу- смерть.

16 лютого в Боярці на Київщині дві подружчї-семикласниці пішли в аптеку неподалік школи, купили препарат "Дротаверин" і під час перерви випили по 40 пігулок кожна.

Наслідки були трагічними. Одну дівчинку не вдалося врятувати. Їй було 13 років. Інша, 12-річна, опинилася в лікарні, на щастя, її життя нічого не загрожує.

Згодом стало відомо, що подружки долучилися до гри з TikТоку. Її завдання звучало так: "Випий 40 таблеток і подивись, що буде".

17 лютого в Умані на Черкащині шпиталізували ще двох восьмикласниць. Вони приймали той же препарат, що й дівчата у Боярці. Наразі стан школярок стабільний, з ними працюють психологи.

На трагедію відреагував уповноважений президента з прав дитини Микола Кулеба. Він закликав батьків бути уважними до небезпечних ігор, які поширюються в інтернеті.

"Небезпека в інтернеті більша, ніж здається. Діти можуть не розуміти наслідків своїх дій, можуть вважати розвагою те, що призводить до катастрофічних наслідків. Поговоріть зі своїми дітьми про безпеку онлайн", - написав він у фейсбуці.

На переконання представниці ювенальних прокурорів Департаменту захисту дітей Офісу Генерального прокурора Юлії Усенко, «на державному рівні необхідно вживати заходів, що знівелюють вплив ігор, відео, чатів та інших зовнішніх чинників на дітей, сприятимуть їх здоровому психологічному розвитку та готовності до дорослого життя».

ПОШИРЕНЕ УЯВЛЕННЯ ПРО ТІК ТОК:

- МЕРЕЖА ДЛЯ ПІДЛІТКІВ

- ДЕГРАДАЦІЯ

- НЕЯКІСНИЙ КОНТЕНТ

Однак користувачі соцмереж не є одностайними в тому, що саме відео в TikТоку могло спричинити трагедію. За висновками активістів фейсбук-спільноти «По той бік новин», яка спеціалізується на викритті фейків в інтернеті, жодного заклику пнути таблетки в TikТоку чи подібних мережах вони не виявили.

То ж чи справді популярні серед підлітків соціальні мережі є небезпечними?

Член Асоціації правників України Назар Михайлов запевняє, що реальних механізмів негайного блокування такого контенту наразі немає.

З огляду на положення угоди користувача TikТоку, використовувати платформу для завантаження, передачі, розповсюдження, зберігання та надання в інший спосіб доступу до контенту, який, зокрема, спрямований на вчинення небезпечних дій або заподіяння шкоди собі чи третім особам, забороняється, тому відповідальність за такий контент лежить саме на особі, яка його створює й поширює. Правник також додає, що подібний контент можна розповсюджувати не лише в TikТоку, а й на будь-якій іншій платформі.

То як бути фанатом TikТоку і не бути фанатом Москви чи навіть смерті?

Напевно все просто.- усвідомлювати, що ти робиш, під які пісні танцюєш, у що перетворюється вся стрічка в Tik Току.

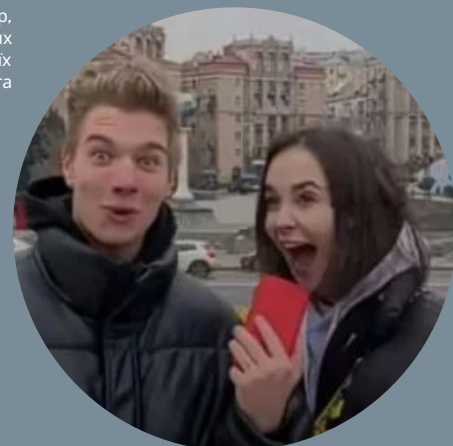
Як прогнозують експерти, додаток буде конкурувати з Instagram та YouTube, але тільки в ніші коротких розважальних роликів.

Поширене уявлення про Tik Току:

- мережа для підлітків
- деградація
- неякісний контент

Все так, допоки алгоритм не визначить твоїх вподобань. По замовчанню мережа буде тобі показувати танці, дивні челенджи та абсурдні відео. Новому користувачу Tik Току пропонуватиме російськомовний контент чи популярних зірок. І якщо ти взаємодієш з цим типом (лайкаєш, коментуєш чи поширюєш), мережа буде пропонувати все більше саме такого роду продукту. Але реально знайти щось корисне, пізнавальне і навчальне. Як то кажуть, хто шукає той завжди знайде.

Христина ВОЯК

МЕДСЕСТРА НА ПУНТАХ

«Хто з дому, хто в дім, хто над гніздом зозулі...»! Сестра Ретчед вже готова ставити діагнози і виписувати рецепти.

Катерина Кухар в образі Ретчед

Із таким дописом під своїм постом в Інстаграмі Катерина Кухар вирішила залякати як учасників шоу «Танці з зірками», так і усіх своїх підписників і глядачів. Адже Хелловін без чорного лебедя не був би таким моторошним. Ще не оговтавшись від костюма Вареника на «Маскарад», як Прима-балерина вирішила вразити нас перевтіленням в образ героїні нового драматичного телесеріалу в жанрі жаху «Медсестра Ретчед», прем'єра першого сезону якого відбулася 18 вересня цього року. Тендітна та вишукана сукня смарагдового кольору, витончений і стриманий капелюшок, червона помада – такою з'явилася у прямому ефірі наша вихована Катерина. І цікаво: чого тепер боятися більше? Жахливого відношення до пацієнтів цієї героїні? Чи, можливо, не менш страшних коментарів Кухар?

«Ваше па нагадує мені незграбне качення». «Я так і не дочекалася від вас впевненого Пор де Бра». Вампіри, Дракула, клоуни та інші чудовиська – це лише квіточки на фоні божевільної, але й водночас професійної та аргументованої критики Кухар.

Окрім цього, вона вирішила «нагодувати» зірок яблуком, який став наче її головним аксесуаром листопадового вечора та рецептами, без яких вона не відпускала учасників з паркету. Відпрацювання піруетів, рон де жам ардеон та андетан, загорнутий арабеск, збирати ноги на шосе – після таких заяв, свято Хелловіну став не таким вже й веселим.

Новий образ нашої судді став ще більш нестерпним і болючим мозолем для учасників «Танців з зірками». Така вимогливість до ще недосвідчених танцюристів, здається, іноді переходить межі. Сестру Ретчед під відео в Ютубі неабияк розхвалюють, але Катерині Кухар ще досі адресуються негативні та ворожі коментарі. Співак, футболіст чи актор незграбно рухають своїм бедром? Але чи зможе наша Прима забити гол на футбольному полі чи взяти ноту соль третьої октави? Сумніваємось. Але сподіваємось, що панночка на пуантах незабаром вийде з образу жорстокої медсестри Ретчед і її відгуки на хореографію зірок стануть більш позитивними.

Софія КОВАЛКО

БЕЗКОШТОВНО, ЦІКАВО, КОРИСНО

Звичка формується за 21 день, а пройшло уже їх сотні, тому онлайн-курси – звична справа. Новими знаннями запасалась на Prometheus - площині з інформацією різногалузевих напрямків. «Найкращі онлайн-курси України та світу» – про себе заявив Prometheus, назвавши так посилання на веб-сайт.

Чи наперед продумана стратегія чи випадковість, але швидка реєстрація за допомогою існуючого акаунта Google, лестить та утримує користувачів. Архітектура сайту досить проста, навіть якщо ІТ-навички не ваша сильна сторона. До речі, кількість можливих функцій доступних на сайті не нівечить правило сприйняття людини «сім плюс(мінус) два».

Чотири слова з префіксом будь-, а саме будь-коли, будь-де, будь-який пристрій, будь-хто є перевагами Prometheus. Пояснюю: будь-коли – означає, що ви маєте змогу навчатись у зручний для вас час, бо всі матеріали платформи доступні цілодобово; будь-де – для навчання вам потрібен виключно доступ до інтернету та бажання вчитись, навіть подорож не стане на заваді; будь-який пристрій – працювати можна як з комп'ютера так і з телефона або планшета, мобільний додаток та сайт доступні для Android та iOS; будь-хто – одна з головних характеристик для студентів – проект повністю безкоштовний.

З кількох десятків курсів я обрала декілька, дотичних до моєї спеціальності, а пройшла вже один «Соціологія та соціологічні дослідження: що, як, навіщо». Вісім тижнів роботи, яка складається перегляду відеолекцій, виконання інтерактивних тестів та творчих вправ, щоб перевіряти набути знання, спілкування на форумі з іншими слухачами та викладачами.

Оцінка досягнень у курсі подається у вигляді шкали, від першого до восьмого тижня. Похвали собі від себе інколи не вистачає, а от отримати сертифікат з підписом викладача після закінчення навчання – інша справа. Мінусом може бути власна лінь та незацікавленість у навчанні.

Витрачений час, новизна інформації, результат праці вказують на те, що Prometheus справедливо заслуговує на вищу оцінку та вашу увагу.

Анастасія КИСІЛЬ

- Навчаєшся на журналіста, а працюєш офіціантом?! Студент ТНПУ ім. В. Гнатюка Михайло Левчук:

Одне з найчастіших питань, які я чую ось уже впродовж року. І задають його таким тоном ніби мені має бути соромно. Невже Ви думаєте, що всі працівники сфери обслуговування обов'язково вчилися на це? Аж ніяк! Серед моїх колег є: журналісти, економісти, соціальні педагоги, програмісти та фахівці готельно-ресторанної справи. Та всіх нас поєднує лише одне - праця офіціантів.

Взагалі у сфері обслуговування я «кручусь» ось уже впродовж трьох років. Як мене сюди занесло, цікаво, правда? Просто прийшов підзаробити грошей під час літніх канікул. Під час «дистанційки» трохи легше – тобто я приходжу на роботу, включаю Zoom та продовжую готуватись до відкриття ресторану. Коли ж сильно «припече», то стараюсь міняти з іншими офіціантами змінами. Дякувати Богу керівництво з розумінням до цього відноситься.

- Навчаєшся на журналіста, а працюєш офіціантом?! Студент ТНПУ ім. В. Гнатюка Михайло Левчук:

- Одне з найчастіших питань, які я чую ось уже впродовж року. І задають його таким тоном ніби мені має бути соромно. Невже Ви думаєте, що всі працівники сфери обслуговування обов'язково вчилися на це? Аж ніяк! Серед моїх колег є: журналісти, економісти, соціальні педагоги, програмісти та фахівці готельно-ресторанної справи. Та всіх нас поєднує лише одне – праця офіціантів. Взагалі у сфері обслуговування я «кручусь» ось уже впродовж трьох років. Як мене сюди занесло, цікаво, правда? Просто прийшов підзаробити грошей під час літніх канікул. Під час «дистанційки» трохи легше – тобто я приходжу на роботу, включаю Zoom та продовжую готуватись до відкриття ресторану. Коли ж сильно «припече», то стараюсь міняти з іншими офіціантами змінами. Дякувати Богу керівництво з розумінням до цього відноситься.

Як це – поєднувати навчання і роботу за фахом. Христина Надала:

- Скажу відразу – це круто. По-перше, непогана така відмазка. На запитання «Чому не була на парах?» «прикриваюсь» роботою. По-друге, мене заспокоює думка, що гроші, які батьки вкладають у навчання – не летять у прірву. Я вчусь і водночас набуваю досвіду. Мені дуже пощастило отримати цю роботу.

Як поєднувати навчання та понаднормовий графік:

Повідомте викладачів, що працюєте. Студент робить помилку тоді, коли не відвідує пари, а потім приходиться пояснити викладачеві, що він працює. У таких випадках найчастіше виникають конфлікти. Щоб уникнути цього, найкраще поговорити з викладачем на початку семестру, пояснити ситуацію, сказати, що ви намагатиметесь переписувати усі конспекти та вчити самостійно, виконувати обов'язкові завдання. І, повірте, у 90 % випадків викладач піде вам назустріч. Головне – стримати обіцянку, бо другого шансу вам можуть уже не дати.

Сучасні студенти прагнуть швидше стати самостійними і незалежними. Уже після першого курсу, а іноді і під час навчання молодь починає шукати роботу. Однак чи можна повноцінно навчатися при напруженому графіку? Або ж доведеться йти на якісь «жертви»?

Життя набуває стрімкий ритм, в якому доводиться відкладати хобі та розваги на другий план. З іншого боку – власні фінанси. В якомусь роді незалежність від батьків, розуміння того, що ти оплачуєш свої «забаганки» сам, а не сидиш у них на шії. Таким чином молодь не зтягує з працевлаштуванням, а прагне поєднувати його з навчанням. А якщо влаштуватись на роботу за фахом, яким навчаєтесь, то шанси подальшого зростання в цій області подвоються. Та що робити, якщо працюєш геть не по своїй спеціальності? Звільнитись? Шукати іншу? Аж ніяк! **Будь-яка робота – це свого роду теж досвід.**

Будьте завжди в курсі того, що відбувається в університеті

Цікавтеся у своїх одногрупників, що відбувається на парах у вашій альма – матер. Намагайтеся все ж за можливості не пропускати цікавих і корисних занять. Здавайте вчасно модулі, дотримуйтеся дедлайнів з індивідуальних і курсових.

· Шукайте баланс. Роботодавці теж усвідомлюють, що студенту потрібен час на навчання. Відверто говоріть про свої потреби, аби уникнути непорозумінь.

· Уникайте перфекціонізму. Якщо ви почали працювати під час навчання, то маєте бути свідомі того, що це вже є викликом. Намагатися бути найкращим студентом в групі, ідеальним працівником, громадським активістом, пробігти півмарафон і перемогти у шаховому турнірі – найкоротший шлях до емоційного вигорання. Розставляйте пріоритети і пам'ятайте про принцип оптимальності Парето – 20% зусиль задля 80% результату.

Висновок: Це повністю Ваш вибір – поєднувати навчання з роботою чи ні. Та будьте певні: немає нічого неможливого, а хто не робить спроб – не перемагає. Світ відкритий для ваших талантів. Набирайтеся сміливості, щоб реалізувати свої мрії, ставте цілі та досягайте їх. Коли є мета і дія, перепони зникають самі собою.

Аліна ДЕНИСЮК

Капітан Непосида

Здається, Стів Роджерс у четвертій частині «Месників» вирішив перекваліфікуватися з Капітана Америки на Капітана Непосиду. Зазвичай легендарний супергерой завжди був стійким та непорушним. Але під час випробування подорожей в минуле на Людині-Мурасі Стів з кожною зміною плану змінював свою позицію: спершу стояв з правої сторони плеча Халка, а потім опинився з лівої. Чи то Роджерс не міг знайти собі місця біля свого зеленого друга-здорованя, або ж режисери втратили пильність своїх очей. Тепер Америці варто занепокоїтися, адже їхній Капітан не такий вже й надійний.

Софія КОВАЛКО

А
М
А
Л
К
Л
Е
Р

**ТКінотеатр CINEMA СІТІ
ТРЦ «Подолляни»**

Адреса

м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28Ч

Каса

(0352) 47-77-36

Час роботи

з 10:00 до 00:00

Читай у "Книгарні Є"!
 Адреса: Валова вулиця, 7–9,
Тернопіль, Тернопільська область,

46000

Телефон: 0352 254 459

"СТУД TIMES" -
студентська
молодіжна газета.
Тел: 066 236 94 85

Головний
редактор: Софія
Ковалко
Заступник
головного
редактора:
Анастасія Кисіль

Журналісти:
Юлія Варчук
Христина Вояк
Жанна Деркач
Аліна Денисюк
Ірина Коцюба

Адреса редакції:
46027, м.
Тернопіль, вул. М.
Кривоноса, 2
4 поверх
Поштова скринька:
journ@tnpu.edu.ua